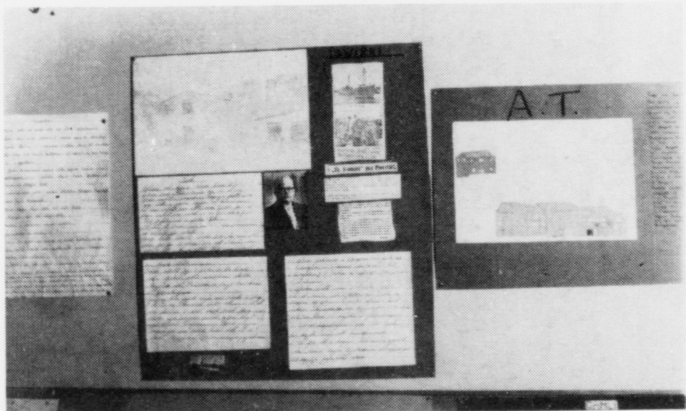

Fyrsta feroyska fyrirtøkan á samtaks-grundarlagi var Ísvirkid á Tvøroyri. Seinri var TB er feroyska elsta ítróttarfelag — tað var eisini viðgjørt á evnisvikuni AT — Arbeiðaranna Trolaradrift — stovnað

Ikki rætt at siga: hann ella hon er bert skúlalærari

Róða eftir
Sverra Midjord

Myndirnar eru
frá evnisvikuni
hjá Tvøroyrar
skúla

Háttvirda samkoma, góði bygdafelagar og vinir.

Til eina samkomu sum hesa, tykist mær, at sálurin hjá Jóannes bónda Patursson, sála, er hóskandi og talandi:

Føroya mál á manna tungu merkir: her býr feroysk fólk slektir fornu og tær ungu eyðkendu seg sum ein bólk. —

Ið helt fast við ferðamál. Virði tað av hug og sál, gloymdu ikki ættarbandi, byggja tí enn hetta landi.

Tað kann væl ikki lýsast klárari, alskurin til heimið og virðingin fyri skúlanum, og skúlans mennandi arbeiði.

Tað er ein stórur dagur fyri sókn okkara í dag, nú skúlin fyllir 100 ár. Tað eru sostatt runnin 100 ár síðani sókn okkara legði grundarsteinin undir tað mest avgerandi í samfelagnum:

Tað at geva møguleika at læra og geva kunneika.

Tað hevur uttan iva verið eitt tungt tak, sum tá var tikið, men samdur um at fremja verkið hava teir verið.

Tað er ein stór og ábyrgdarfull uppgáva at vera lærari.

Tað er ikki rætt at siga at hon ella hann bara eru skúlalærari.

Eins og virðismiklir lutir verða skrásettir og fáa sett stempel sum prógv fyri góðsku sína, soleiðis gevur skúlin sínum næmingum skóðsmál.

Ein góðskumetan.

Tað er ein stór samfelagslig uppgáva til lærarar at vera virðismiklir, tí tað er ein stór og ábyrgdarfull uppgáva at vera lærari.

samfelagið.

Eins og listamaðurin ella -kvinna evnar listina, tað veri seg málningalist ella á annan hátt, og soleiðis vil siga okkum, hvussu hann ella hon siggja forholdini, soleiðis evnar skúlin og tit lærarar barni.

Frá tí at barnið fyrsta skúladagin verður latið í tykkara varðveitslu og til tað sum vaksið fer úr skúlanum, út í lívið, so eru tað tit, ið ávirka og evna til.

Tit skúlalærari eru fyrimyndin hjá barninum. Fari varliga um henda virðismikla lutin, sum tykkum er latin í hendi.

Tað kemur mangan fyri, at foreldur siga okkurt, vilja rættleiða barnið, men barnið svarar:

Hatta ber ikki til, tí lærarin sigur nakað annað.

Ti enn einaferð — farið varliga um.

Tann skúlskapur sum vit hava í dag, gevur øllum betri møguleikar. Onkur vil siga, at hetta er ov kostnaðarmikið, men: upplýsing og líkarættur, kunnu ikki teljast í krónum og oyrum.

Tær fðast mál, tær fðast mál —

— so sum ævir fer — men kámost burt sum tú leið leið og so bert oskan er.

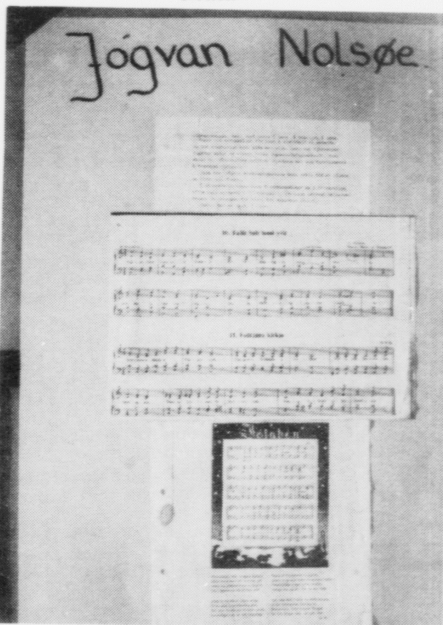
O, óskukalt o, óskukalt so tykist enda ferð — ein skuggamynd av tí, ið fór,

er oftast liv ið fer.

Soleiðis sigur Petur M. Dam, sáli, í einari av yrkingum sínum, og hvat hevði samfelagið ikki verið láturk, um slíkir

Kirkjurnar við Trongisvágssfjörð hava staðið í Trongisvági, úti á Bo í Frøðba, í Valinum og so úti á Tippinum

Ein av feroysku lagsmíðjunum er av Tvøroyri, Jógvan Nolsøe, sáli

menn, persónligheitir sum P. M. Dam, ikki høvdu sett síni spor.

Ti tað var hann, sum við sínum politiska virksemin, framdi tær broytingar, ið høvdu við sær at skúli og lærdómur, og teir møguleikar, sum av hesum gevast, ikki bara vórðu til tey einstøku, men skuldi bjóðast øllum.

Og tað er hetta støði tann feroyski skúlin byggir á dagin í dag.

Og hetta er øllum feroyska samfelagnum at gagni.

Og hvat hevði tað ikki verið óskukalt um so ikki var.

Hvor hevur betri enn Martin Joensen, eisini ein lærari við okkara skúla, duga at lýst tann gamla skúlan, tað gamla samfelagið.

«Fiskimenn» og «Tað lýsur av landi». Hesar skaldsøgur siga okkum søgurnar um baldruta lívi hjá tí feroyska fiskimanninum.

Bøkurnar lýsa teir tankar hesir gera sær.

Hvor hevur betri enn

hann duga at lýsa tað skemtiliga og sanniliga eisini tað álvarsliga, sum visti at teir, sum kanska ikki vóru so góðir til tað bókliga tó royndist góðir borgarir.

Tað er eingin loyna at frá skúlanum hava vit fingið nógv gott, og har hevur okkara skúli givið feroyskum skaldskapi nakað av tí virðismiklasta. Við Tvøroyrar skúla starvaðist stórskaldið, barnaskaldið, Hans A. Djurhuus. Og uttan iva hevur hann, tað

tið hann var lærari her, gjørt nøkur av sínum stóru verkum.

Jú lærarafólkið hevur sett spor í feroyska skaldskapinum. M.a. Ólavur Mikkelsen, sáli, sum longu sum smádrongur í «Barnatiðindi» hjá Jákupi Berg hevði hesa yrkingina.

Tað fyrsta eg minnst var ein trongd at bera lovkvæði til sólina á síni birtandi gongd.

Og Ólavur setti síni spor við.

Framhald av síðu 13